ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
ជាតិ សាសនា ព្រះមហាក្សត្រ

តុលាការកំពូល
សំណុំរឿង រដ្ឋប្បវេណី
លេខៈ៨៤
ចុះថ្ងៃទី០៩ ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ២០០០
សាលដីកា
លេខៈ១៣៤
ចុះថ្ងៃទី០៥ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០០៤

តាងនាមប្រជារាស្ត្រខ្មែរ
តុលាការកំពូល
បានបើកសវនាការជំនុំជំរះជាសាធារណៈ នៅថ្ងៃទី០៥ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០០៣ ដោយមានសមាសភាពដូចតទៅៈ
១-ឯកឧត្តម .... ជាប្រធានក្រុមប្រឹក្សាជំនុំជំរះ
២-លោក .... ជាចៅក្រម
៣-លោក .... ជាចៅក្រម
៤-លោក .... ជាចៅក្រមរបាយការណ៍
៥-លោក .... ជាចៅក្រម
៦-លោក .... ជាចៅក្រម
៧-លោក .... ជាចៅក្រម
៨-លោក .... ជាចៅក្រម
៩-លោក .... ជាចៅក្រម

ក្រឡាបញ្ជី
-កញ្ញា ....

តំណាងមហាអយ្យការ
-លោក .... ជាព្រះរាជអាជ្ញា

ដើម្បីជំនុំជំរះលើបណ្តឹងសាទុក្ខលើកទី២ ពីសាលដីការដ្ឋប្បវេណីលេខ៧៨៩ ចុះថ្ងៃទី២៨ ខែតុលា ឆ្នាំ១៩៩៩ នៃសំណុំរឿងរដ្ឋប្បវេណីលេខ២១ ចុះថ្ងៃទី១១ ខែឧសភា ឆ្នាំ១៩៩៩ របស់សាលាឧទ្ធរណ៍រវាងៈ

ដើមចោទឈ្មោះទព (ជាចុងបណ្តឹងសាទុក្ខ) ភេទប្រុស អាយុ៥២ឆ្នាំ ជាតិខ្មែរ មុខរបរធ្វើចំការ ទីលំនៅភូមិទី៧ ឃុំខ្សាម ស្រុក-ខេត្តកំពង់ឆ្នាំង ។

ដើមចោទឈ្មោះចអ (ជាចុងបណ្តឹងសាទុក្ខ) ភេទប្រុស អាយុ៥២ឆ្នាំ ជាតិខ្មែរ មុខរបរលក់ដូរទីលំនៅភូមិទី៧ ឃុំខ្សាម ស្រុក-ខេត្តកំពង់ឆ្នាំង ។

ដើមចោទឈ្មោះសជ (ជាចុងបណ្តឹងសាទុក្ខ) ភេទប្រុសអាយុ៤៧ឆ្នាំ ជាតិខ្មែរ មុខរបរនគរបាលខេត្ត មីលីនៅភូមិទី៧ឃុំខ្សាម ស្រុក-ខេត្តកំពង់ឆ្នាំង ។

មានមេធាវី លោក ពវស ។

ចុងចម្លើយឈ្មោះហវហ (ជាម្ចាស់បណ្តឹងសាទុក្ខ) គេទស្រី អាយុ៣៩ឆ្នាំជាតិខ្មែរ មុខរបបុគ្គលិក ម

<u>**កម្មវត្ថុបណ្តឹង:**</u> ប្តឹងសុំសិទ្ធិកាន់កាប់ប្រើប្រាស់រោងម៉ាស៊ីនអារឈើ និងសំណង់

បានឃើញបណ្តឹងសាទុក្ខលើកទី២លេខ៥៥៦.ចុះថ្ងៃទី២០ ខែធ្នូ ឆ្នាំ១៩៩៩ របស់ឈ្មោះហូត វ៉ាន់ហន ប្តឹងមិនសុខចិត្តនឹងសាលដីការដ្ឋប្បវេណីលេខ៧៨៩ ចុះថ្ងៃទី២៨ ខែតុលា ឆ្នាំ១៩៩៩ របស់សាលាឧទ្ធរណ៍ ត្រង់ចំណុចសាលដីការទាំងមូល ។

បានឃើញសំណុំរឿងរដ្ឋប្បវេណីលេខ៨៨៤ចុះថ្ងៃទី០៩ខែកុម្ភៈឆ្នាំ២០០០ របស់តុលាការ កំពូល ។

តាមពាក្យបណ្តឹងចុះថ្ងៃទី០៩-០៧-១៩៩២ របស់ដើមចោទឈ្មោះទព និង ចអ បានអះអាងថាខ្លួនបានបង្កើតរោងចក្រអារឈើមួយមានទីតាំងនៅភូមិទី៧ ឃុំខ្សាម ស្រុកកំពង់ឆ្នាំង ដោយដាក់ដើមទុនជាមាស១៧តម្លឹង ០៥ជី ចាប់ដំណើរការពីខែសីហា ឆ្នាំ១៩៨៩ លុះដំណើរការបាន១៥ខែ ដល់កំណត់សងលុយធនាគារ ប៉ុន្តែដោយលុយមិនគ្រប់ខ្លួនក៏ខ្ចីពីឈ្មោះហូត វ៉ាន់ហន ចំនួន ៨២០.០០០៛ ស្មើនឹងមាស០២តម្លឹង០៧ជី០.៤ហ៊ុន ដោយឯកភាព គិតអត្រាការប្រាក់៥% ក្នុងមួយខែ ប៉ុន្តែដល់កំណត់ខែកញ្ញា ឆ្នាំ១៩៩១ សងមិនគ្រប់ទេ អត្រាការប្រាក់នឹងឡើងដល់១០%ក្នុងមួយខែ ។ នៅថ្ងៃទី០១-០១-១៩៩១ ឈ្មោះហួត វ៉ាន់ហន បានបំពានកិច្ចសន្យា ចូលមកកាន់កាប់រោងចក្រអារឈើ ដោយគំរាមកំហែងធ្វើស្រេចតែចិត្ត គ្មានការអនុញ្ញាតពីខ្លួនទាំងពីរនាក់ទេ ថែមទាំងពុំដែលចេញថ្លៃឈ្នួលឱ្យខ្លួនទាំងពីរនាក់ឡើយ ។

ទន្ទឹមនឹងនោះក៏បានតម្លើងការប្រាក់១០% ទៀត សរុបទាំងដើមទាំងការ ត្រូវជា៦តម្លឹង ០៣ជីមាសសន្លឹក ។

បានឃើញសាលក្រមរដ្ឋប្បវេណីលេខ០៣ចុះថ្ងៃទី១៥ ខែមិនា ឆ្នាំ១៩៩៣ របស់តុលាការ ខេត្តកំពង់ឆ្នាំង ដែលមានខ្លឹមសារនៃសេចក្តីសម្រេចដូចតទៅ :

១-ទទួលពាក្យបណ្តឹងរបស់ដើមចោទចុះថ្ងៃទី០៩-០៧-៩២ មានលក្ខណៈត្រឹមត្រូវតាមទម្រង់និងគតិច្បាប់ ។

២-បង្គាប់ឱ្យឈ្មោះទព ១ ឈ្មោះចអ ១ និងឈ្មោះសជ (តតិយជន) ប្រគល់ប្រាក់ជំពាក់៨២ម៉ឺនរៀល និងការប្រាក់ចំនួន៥១.២៣០៛ ទៅឈ្មោះហួតវ៉ាន់មហន

៣-បង្គាប់ឱ្យឈ្មោះហួត វ៉ាន់ហន ផ្តល់ប្រាក់ថ្លៃឈ្នួលកម្មករអារឈើ ១ ថ្ងៃម៉ាស៊ីន អារ គិតចេញជាម៉ែត្រគីប ក្នុង១ថ្ងៃៗថ្លៃរោង និងទីតាំង ថ្លៃសំណឹកម៉ាស៊ីន សរុបរយៈពេល១៥ ខែចំនួន១០.៨៧០.០០០៛

(ដប់លានប្រាំបីសែនប្រាំពីរម៉ឺនរៀលគត់) និងជម្ងឺចិត្តជាប្រាក់៧លាន រៀល ទៅឱ្យឈ្មោះទព ១ ឈ្មោះ ចអ ១ ឈ្មោះសជ ១ ចាប់ពីថ្ងៃប្រកាសសាលក្រមនេះតទៅ ការទាមទារលើសពីនេះបដិសេធចោល ។

៤-បង្គាប់ឱ្យឈ្មោះហួត វ៉ាន់ហាន ចេញផុតពីរង្វង់អាជីវកម្មម៉ាស៊ីនអារឈើចំណុចផ្លូវទី១ ភូមិខ្សាម សង្កាត់ទី៤ ទីរួមខេត្ត ខេត្តកំពង់ឆ្នាំង ហើយប្រគល់ទៅម្ចាស់ដើមវិញទាំងរោង ទាំងម៉ាស៊ីន ទាំងឧបករណ៍ ពាក់ព័ន្ធ និងទីតាំងទំហំ២.៩២៥ម៉ែត្រក្រឡា ចាប់ពីថ្ងៃប្រកាសសាលក្រមនេះតទៅ ។

- ហាមផ្តាច់មិនឱ្យភាគីណាមួយទៅរុកគួន មានគំនិតទុច្ចរិតឈ្លានីស តាមមហិច្ចិតាលោភលន់ណា មួយឡើយ ។ តាមមាត្រា ១០,១១.១២,១៩,៥៩ និង៦០ នៃក្រិត្យច្បាប់. លេខ៣៨ក្រច ចុះថ្ងៃទី២៨-១០-៨៨ ស្តីពីកិច្ចសន្យា និងការទទួលខុសត្រូវក្រៅកិច្ចសន្យា ។

- សាលក្រមនេះ ជំនុំជំរះជាសាធារណៈចំពោះមុខគូក្តី ។

- បើភាគីណាមួយមិនសុខចិត្ត អាចប្តឹងឧទ្ធរណ៍តាមកំណត់ច្បាប់ ។

បានឃើញបណ្តឹងឧទ្ធរណ៍ចុះថ្ងៃទី២២ ខែមិនា ឆ្នាំ១៩៩៣ របស់ឈ្មោះហួត វ៉ាន់ហាន ប្តឹងមិន សុខចិត្តនឹងសាលក្រមរដ្ឋប្បវេណីលេខ០៣ ចុះថ្ងៃទី១៥ ខែមិនា ឆ្នាំ១៩៩៣ របស់តុលាការ ខេត្តកំពង់ ឆ្នាំង ត្រង់ចំណុចសេចក្តីសម្រេចទាំងមូល ។

បានឃើញសាលដីការដ្ឋប្បវេណីលេខ១៥០ស្ណួន ចុះថ្ងៃទី០៥ ខែមេសា ឆ្នាំ១៩៩៥ របស់សាលា ឧទ្ធរណ៍ ដែលមានខ្លឹមសារនៃសេចក្តីសម្រេចដូចតទៅ :

១-សម្រេចទទួលពាក្យបណ្តឹងឧទ្ធរណ៍ឈ្មោះហួត វ៉ាន់ហាន ទុកជាត្រឹមត្រូវតាមទម្រង់ច្បាប់ ។

២-សម្រេចលើកសាលក្រមតុលាការខេត្តកំពង់ឆ្នាំងលេខ០៣ ចុះថ្ងៃទី១៥ ខែមីនា ឆ្នាំ១៩៩៣ ចោលដោយបង្វិលរឿងនេះទៅតុលាការសាម៉ី ដើម្បីចាត់ការតាមនីតិវិធីតុលាការ និងជំនុំជំរះតាមច្បាប់ ។

៣-សម្រេចរឹបអូសប្រាក់ប្រដាប់ក្តីដាន់សាលាឧទ្ធរណ៍១៣.០០០៛ គឺពន្ធចុះបញ្ជីក្តី និងពន្ធហ្នឹង ២៥៥០៛ រង្វាន់ក្រឡាបញ្ជីកាន់ហិបប្រាក់៤៥០៛ ចំណាយក្នុងកិច្ចប្រគល់ដីកាកោះ១០០០០៛ សរុប ១៣០០០៛ ។

. បានឃើញសាលក្រមរដ្ឋប្បវេណីលេខ៥២ ចុះថ្ងៃទី២៣ ខែសីហា ឆ្នាំ១៩៩៥ របស់តុលាការ ខេត្ត កំពង់ឆ្នាំង ដែលមានខ្លឹមសារនៃសេចក្តីសម្រេចដូចតទៅ :

១-ទទួលពាក្យបណ្តឹងរបស់ឈ្មោះទព ,ចអ ,សជ (ដើមចោទ) ចុះថ្ងៃទី០៩-០៧-១៩៩២ ទុកជា ត្រឹមត្រូវតាមទម្រង់ និងគតិច្បាប់ ។

២-ទទួលពាក្យបណ្ដឹងបន្ថែមរបស់ដើមចោទ ចុះថ្ងៃទី១២-០៧-៩៥ ទុកជាត្រឹមត្រូវតាមទម្រង់ និងគតិច្បាប់ ។

៣-សម្រេចឱ្យឈ្មោះទព ,ចអ ,សជ សងប្រាក់ជំពាក់៨២ម៉ឺនរៀល ទៅឱ្យឈ្មោះហួត វ៉ាន់ហន(ក្នុងចម្លើយ) ប៉ុន្តែអំពីការប្រាក់ ត្រូវសម្រេចតាមអត្រាការប្រាក់៥ភាគរយ ក្នុងមួយឆ្នាំ គិតពីថ្ងៃទី០៩-០៧-៩២ រហូតដល់ថ្ងៃសាលក្រមចូលជាស្ថាពរ ។ តាមក្រិត្យច្បាប់លេខ៣៨ក្រច ចុះថ្ងៃទី២៨-១០-៨៨ ។

៤-សម្រេចឱ្យឈ្មោះហួត វ៉ាន់ហន ផ្តល់ប្រាក់ឈ្នួលកម្មករឈើមូល ថ្ងៃសំណឹកម៉ាស៊ីន ថ្លៃឈ្នួលរោងដាក់ឈើ ថ្លៃឈ្នួលផ្ទះកម្មករនៅ ថ្លៃឈ្នួលដីដាក់ឈើមូល សរុបរយៈពេល៤៥ខែ គិតជាប្រាក់ ១០៣,០៥០.០០០៛ (មួយរយលានសូន្យសែនប្រាំម៉ឺនរៀល) ទៅឱ្យឈ្មោះទព ,ចអ ,សជ គិតពីថ្ងៃទី០៥-០៧-៩២ រហូតដល់ថ្ងៃអនុវត្តសាលក្រមចូលជាស្ថាពរ ។ សេចក្ដីសម្រេចក្រៅពីនេះ បដិសេធចោល ។

៥-សម្រេចឱ្យឈ្មោះហួត វ៉ាន់ហនព្រមទាំងញាតិលោហិត រុះរើទ្រព្យសម្បត្តិផ្ទាល់ខ្លួន ដែលការពាក់ព័ន្ធចេញផុតពីរង្វង់រោងម៉ាស៊ីតអារឈើទាំងមូល ដែលត្រូវប្រគល់ឱ្យឈ្មោះទព,ចអ,សជ ក្នុងរយៈពេល៦០ថ្ងៃចាប់តាំងពីថ្ងៃដែលសាលក្រមនេះចូលជាស្ថាពរ។

៦-សំរេចឱ្យឈ្មោះទព ចអ,សជ ចូលគ្រប់គ្រងប្រើប្រាស់រោងម៉ាស៊ីនអារឈើទាំងមូលនៅផ្លូវលេខ ១ ភូមិទី៧ ឃុំខ្សាម ស្រុកកំពង់ឆ្នាំង ខេត្តកំពង់ឆ្នាំង ជាកម្មសិទ្ធិស្របច្បាប់ ចាប់តាំងពីថ្ងៃដែលសាលក្រមនេះចូលជាស្ថាពរ ។

៧-សម្រេចឱ្យចុងចម្លើយបង់ប្រាក់ប្រដាប់ក្ដីពន្ធចុះបញ្ជីក្ដី និងពន្ធហ្នឹង១.៨០០៛ រង្វាន់ ក្រឡាបញ្ជីកាន់ហិបប្រាក់២០០៛ រង្វាន់អ្នកប្រគល់ដីកាកោះ៥.០០០៛ សរុប ៧.០០០៛ ប្រាក់នេះត្រូវ បានកាត់យកពីដើមចោទដែលបានបង់ទុករួចហើយ។ បើហួសឧទ្ធរណ៍ឱ្យចុងចម្លើយបង់ប្រាក់ប្រដាប់ ក្ដី៧.០០០៛ ទៅឱ្យដើមចោទវិញ និងបង់ពន្ធសមាមាត្រ $\frac{\text{៣៤.២២០.០០ គុណ ១}}{\text{១០០}}$= ៣៤២.២០០៛ ឲ្យពន្ធសមាមាត្រ $\frac{\text{៣៤២.២០០ គុណ ៨០}}{\text{១០០}}$=២៧៣៧៦០៛ បន្ថែមទៀតដែលត្រូវបង់ចូថវិការដ្ឋ និងជារង្វាន់ក្រឡាបញ្ជីក្នុងព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា $\frac{\text{៣៤២.២០០ គុណ ២០}}{\text{១០០}}$ =៦៨៤៤០៛ ។ តាមមាត្រា១០,១១,១២,១៩,៥៩,និង៦០ នៃក្រិត្យច្បាប់លេខ៣៨ក្រច ចុះថ្ងៃទី២៨-១០-៨៨ ស្ដីពីកិច្ចសន្យា និងការទទួលខុសត្រូវក្រៅកិច្ចសន្យា ។

សាលក្រមនេះជំនុំជំរះជាសាធារណៈចំពោះមុខគូក្ដី បើភាគីណាមិនសុខចិត្តអាចប្ដឹងឧទ្ធរណ៍ ២ ខែ ចាប់តាំងពីថ្ងៃនេះតទៅ ។

បានឃើញបណ្ដឹងឧទ្ធរណ៍លេខ១២ ចុះថ្ងៃទី២៣ ខែសីហា ឆ្នាំ១៩៩៥ របស់ឈ្មោះហួត វ៉ាន់ហន ប្ដឹងមិនសុខចិត្តនឹងសាលក្រមរដ្ឋប្បវេណីលេខ៥២ ចុះថ្ងៃទី២៣ ខែសីហា ឆ្នាំ១៩៩៥ របស់តុលាការខេត្តកំពង់ឆ្នាំង ត្រង់ចំណុចនៃសេចក្ដីសម្រេចទាំងមូល ។

បានឃើញសាលដីការដ្ឋប្បវេណីលេខ៤៣៤ ចុះថ្ងៃទី១២ ខែសីហា ឆ្នាំ១៩៩៧ របស់សាលាឧទ្ធរណ៍ ដែលមានខ្លឹមសារនៃសេចក្តីសម្រេចដូចតទៅ ៖

១-ទទួលបណ្តឹងឧទ្ធរណ៍ចុះថ្ងៃទី២៣-០៨-៩៥ របស់ឈ្មោះហួត វ៉ាន់ហន ទុកជាត្រឹមត្រូវតាមទម្រង់ច្បាប់ តែអំពីគតិច្បាប់ ត្រូវលើកចោលខ្លះទុកខ្លះ ។

២-តម្កល់សាលក្រមលេខ៩២ ចុះថ្ងៃទី២៣-០៨-៩៥ របស់តុលាការខេត្តកំពង់ ឆ្នាំង ទុកជាបានការ លើកលែងតែចំណុចទី៤ នៃសាលក្រមនេះ ត្រូវលើកចោល ឯចំណុចទី៣ នៃសាលក្រមនេះ ត្រូវកែប្រែដូចតទៅ :

- សម្រេចឱ្យឈ្មោះទព ចអ សជ សងប្រាក់ចំនួន០៦តម្លឹង ០២ជី ០ហ៊ុន ០៧លី ទៅឈ្មោះហួត វ៉ាន់ហន ។

៣-រឹបអូសប្រាក់ប្រដាប់ក្តី១៣.០០០៛ ដែលដើមបណ្តឹងឧទ្ធរណ៍បានបង់រួចហើយ គឺពន្ធចុះបញ្ជីក្តី និងពន្ធហ្នឹង២៥៥០៛ រង្វាន់ក្រឡាបញ្ជីកាន់ហិបប្រាក់៤៥០៛ ចំណាយលើការប្រគល់ដីការកោះ៥០០០៛ និងអាជ្ញាធរតុលាការ៥០០០៛ ។

៤-សាលដីកានេះជំនុំជំរះ និងប្រកាសជាសាធារណៈចំពោះមុខគូក្តី ។ បើកផ្លូវប្តឹងសាទុក្ខក្នុងកំណត់ច្បាប់ ។

បានឃើញបណ្តឹងសាទុក្ខលេខ៣៧២ ចុះថ្ងៃទី០៦ ខែតុលា ឆ្នាំ១៩៩៧ របស់ឈ្មោះទព ចអ និងឈ្មោះ សជ ប្តឹងមិនសុខចិត្តនឹងសាលដីការដ្ឋប្បវេណីលេខ៤៣៨ ចុះថ្ងៃទី១២ ខែសីហា ឆ្នាំ១៩៩៧ របស់សាលាឧទ្ធរណ៍លើសេចក្តីសម្រេចទាំងមូល ។

បានឃើញសាលដីការដ្ឋប្បវេណីលេខ៥៣ ចុះថ្ងៃទី១៨ ខែមិនា ឆ្នាំ១៩៩៩ របស់តុលាការ កំពូល ដែលមានខ្លឹមសារនៃសេចក្តីសម្រេចដូចតទៅ :

១-ទទួលបណ្តឹងសាទុក្ខលេខ៣៧២ ចុះថ្ងៃទី០៦ ខែតុលា ឆ្នាំ១៩៩៧ របស់លោកទព,លោកចអ និងលោកសជ ទុកជាត្រឹមត្រូវតាមទម្រង់ និងគតិច្បាប់។

២-ទុកជាមោឃៈចំណុចទី២ ត្រង់ឃ្លាលើកលែងតែចំណុចទី៤នៃសាលក្រមនេះ ត្រូវលើកចោល ឯចំណុចទី៣ នៃសាលក្រមនេះ ត្រូវកែប្រែដូចតទៅ : សម្រេចឱ្យឈ្មោះទព ចាត់ អាត សជ សងប្រាក់ចំនួន០៦តម្លឹង០២ជី ០៥ហ៊ុន០៧លី ទៅឈ្មោះហួត វ៉ាន់ហន នៃសាលដីការដ្ឋប្បវេណីលេខ៤៣៤ ចុះថ្ងៃទី១២ ខែសីហា ឆ្នាំ១៩៩៧ របស់សាលាឧទ្ធរណ៍ ។

៣-បង្វិលសំណុំរឿងរដ្ឋប្បវេណីលេខ៣៥៩ ចុះថ្ងៃទី១១ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ១៩៩៧ របស់តុលាការកំពូល ទៅសាលាឧទ្ធរណ៍ ដើម្បីជំនុំជំរះជាថ្មីឡើងវិញ ត្រង់ចំណុចដែលត្រូវទុកជាមោឃៈខាងលើ ។

៤-រឹបអូសប្រាក់ប្រដាប់ក្តីចំនួន១៩.០០០៛ ដែលលោកទព ចអ, និងសជ បានបង់រួចហើយគឺ -ពន្ធចុះបញ្ជីក្តី និងពន្ធហ្នឹងចំនួន៤០០០៛ ប៉ុន្តែប្រាកនេះត្រូវកាត់ចំនួន៨០០៛ សម្រាប់ជារង្វាន់ក្រឡាបញ្ជីកាន់ហិបប្រាក់ .

-ចំណាយលើកិច្ចប្រគល់ដីកាកោះចំនួន១៥.០០០៛ សរុប១៩០០០៛ ហើយតម្រូវឱ្យលោកហួត វ៉ាន់ ហាន សងប្រាក់ចំនួន១៩.០០០៛ នេះទៅដើមចោទវិញ ។

៥-សាលដីកានេះ ប្រកាសនាសវនាការជាសាធារណៈ នៅថ្ងៃទី១៨ ខែ មីនា ឆ្នាំ១៩៩៩ ។

បានឃើញសាលដីការដ្ឋប្បវេណីលេខ៧៨៩ ចុះថ្ងៃទី២៨ ខែតុលា ឆ្នាំ១៩៩៩ របស់សាលាឧទ្ធរណ៍ ដែលមានខ្លឹមសារនៃសេចក្តីសម្រេចដូចតទៅ

១-ទទួលជំនុំជំរះជាសមត្ថកិច្ចនូវសំណុំរឿងនេះ តាមមាត្រា១១ នៃច្បាប់ស្តីពីការចាត់តាំង និងសកម្មភាពសាលាជំរះក្តី ដោយសាលដីការបស់តុលាការកំពូល សម្រេចបង្វិលឲ្យមក សាលាឧទ្ធរណ៍ជំនុំជំរះជាថ្មីឡើងវិញ ។

២-តម្កល់សាលក្រមរដ្ឋប្បវេណីលេខ៥២ ចុះថ្ងៃទី២៣-០៨-៩៥ របស់តុលាការ ខេត្តកំពង់ឆ្នាំងទុកជាបានការពេញទាំងមូល ។

៣-សាលដីកានេះជំនុំជំរះ និងប្រកាសជាសាធារណៈចំពោះមុខគូក្តី សម្រេចបើក ផ្លូវសាទុក្ខក្នុងកំណត់ច្បាប់ ។

បានឃើញបណ្តឹងសាទុក្ខលើកទី២លេខ៥៦ ចុះថ្ងៃទី២០ ខែធ្នូ ឆ្នាំ១៩៩៩ របស់ឈ្មោះហួត វ៉ាន់ ហាន ប្តឹងមិនសុខចិត្តនឹងសាលដីការដ្ឋប្បវេណីលេខ៧៨៩ ចុះថ្ងៃទី២៨ ខែតុលា ឆ្នាំ១៩៩៩ របស់សាលាឧទ្ធរណ៍ ត្រង់ចំណុចសាលដីកាទាំងមូល ។

បានឃើញសារណាការពារចុះថ្ងៃទី១៧ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០០០ របស់ឈ្មោះហួត

បានឃើញសារណាឆ្លើយតប ចុះថ្ងៃទី១៨ ខែធ្នូ ឆ្នាំ២០០០ របស់ឈ្មោះទព ចអ និង សជ ។

បានស្តាប់របាយការណ៍របស់ចៅក្រមរបាយការណ៍

បានស្តាប់សេចក្តីសន្និដ្ឋានរបស់តំណាងមហាអយ្យការថា : ក្នុងការសេម្រេចជាថ្មីឡើងវិញសាលាឧទ្ធរណ៍បានគោរពតាមសាលដីកាទី១ របស់តុលាការកំពូល ដូច្នេះតុលាការកំពូលពុំអាចលើករឿងនេះមកជំនុំជំរះរួមក្រុមលើអង្គហេតុ និងអង្គច្បាប់តាមមាត្រា២២៦ នៃច្បាប់ស្តីពីនីតិវិធីព្រហ្មទឡើយ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ សូមក្រុមប្រឹក្សាជំនុំជំរះសម្រេចតាមច្បាប់ ។

បានស្តាប់ចម្លើយរបស់ឈ្មោះហួត វ៉ាន់ហាន នាពេលជំនុំជំរះថា: ក្នុងឆ្នាំ១៩៨៧ រោងម៉ាស៊ីនបានបើកដំណើរការនៅទីរួមខេត្តកំពង់ឆ្នាំង បានសហការជាមួយឯកជន បើកសិប្បកម្មរោងម៉ាស៊ីនអារឈើ ក្នុងដំណើរការអាជីវកម្មរោងម៉ាស៊ីននេះ ទីរួមខេត្តបានខ្ចីលុយពីធនាគារចំនួន៨២០.០០០៛ ដោយធានានូវរោងម៉ាស៊ីនទាំងមូលដើម្បីទុនបង្វិល ។ លុះឆ្នាំ១៩៩០ ក្រោយពីសមាជិកគាហ៊ុនបានដកចេញ និងប្រគល់រោងម៉ាស៊ីនឱ្យឈ្មោះទព និង ចអ រួមជាមួយទីរួមខេត្ត ដើម្បីគ្រប់គ្រងដោយរយៈពេលកំណត់ត្រូវសងធនាគារឈ្មោះទព និងចអ បានខ្ចីប្រាក់ខ្លួន ដោយបង្វែរការជានាកមបញ្ចាំខ្លួនវិញ ដោយបានធ្វើកិច្ចសន្យាជាលក្ខអក្សរ រួចទើបចាប់ផ្តើមរកស៊ី រកស៊ីជាមួយគ្នា ។ ក្រោយមកសំភារៈត្រូវប្រើប្រាស់ខ្វះខាត ហើយតម្រូវឱ្យការអារឈើឱ្យអតិថិជនមានច្រើន អ្នកទាំងពីរបានយល់ព្រមឱ្យទិញដើម្បីដំណើរការ ដោយរៀងរាល់ចុងខែម្តងធ្វើការទូទាត់ដោយមានការកត់ត្រាទាំងសងខាង ។ បន្ទាប់មកអ្នកទាំងពីរបានដើរកស៊ីបាត់ ដោយបានផ្ទេររោង ម៉ាស៊ីនមកឱ្យខ្លួន ។ លុះឆ្នាំ១៩៩១ ឈ្មោះទព និងចអ ពុំមានលទ្ធភាពដើម្បីរត់ច្បាប់ក៏ប្រគល់ការងារឱ្យខ្លួន ដូច្នេះចាប់ពីថ្ងៃទី៣១ ខែសីហា ឆ្នាំ១៩៩១ មករោងម៉ាស៊ីនអារឈើបានកែប្រែពីរោងសិប្បកម្មទីរួមខេត្ត មកជារោងចក្រអារឈើរបស់ហួត វ៉ាន់ហាន វិញ។ នៅថ្ងៃទី០២ ខែកក្កដា ឆ្នាំ១៩៩១ ក្រោយពីទីរួមខេត្តឈ្មោះទព និងចអ បានសម្រេចផ្ទេររោងចក្រអារឈើ មកឱ្យខ្លួន និងពុំមានលទ្ធភាពសងនូវចំនួនសាច់ប្រាក់ដែលខ្ចីខ្លួននោះ ក៏បានធ្វើកិច្ចសន្យាមួយប្រគល់ រោងម៉ាស៊ីនអារឈើទៅឱ្យប៊ុត សារ៉ុម និងខ្លួន ។ ឯឈ្មោះសជ និងបក្សពួកបានយកសោរ ទៅចាក់មិនឱ្យរោងម៉ាស៊ីនដំណើរការ ។ សរុបសេចក្តីមកខ្លួនមិនឯកភាព បញ្ហាទីតាំង ព្រោះឃុំ ខេត្តបានប្រគល់ឱ្យខ្លួន អាចឱ្យខ្លួនទិញដីនេះទេ បញ្ហាឱ្យខ្លួនសងលុយ គឺមិនព្រម ឯកម្មករខ្លួនបាន បើកប្រាក់ខែឱ្យគ្រប់ហើយ ។

បានស្តាប់ចម្លើយរបស់ឈ្មោះទព នាពេលជំនុំជំរះថា : ចំពោះរឿងនេះ ខ្លួនពុំបានដឹងអ្វីទាំងអស់ ក្រដាសនោះខ្លួនមិនទទួលស្គាល់ទេ ហើយកម្មករមានពីរផ្នែក គាត់ចេញតែថ្លៃកម្មកររបស់គាត់ ឯកម្មករខ្លួន គាត់មិនបានបើកលុយឱ្យទេ ហើយកាលនោះខ្លួនល្ងិតល្ងង់មិនយល់ ក៏យល់ព្រម ។

បានស្តាប់ចម្លើយរបស់ឈ្មោះចអ នាពេលសវនាការថា : កាលដែលគេឱ្យខ្លួនផ្តិតមេដៃ គឺនៅលើក្រដាសនោះ គ្មានសរសេរអក្សរអ្វីទាំងអស់ គេបោកខ្លួនរហូត បានជាខ្លួនយល់ព្រមផ្តិត ហើយបានជាលុយកើន ព្រោះគេគិតសព្វមុខទាំងអស់ អ្វីដែលគាត់ធ្វើគឺធ្វើដើម្បីផលប្រយោជន៍ របស់គាត់ ចំពោះក្រដាសនេះ ខ្លួនពុំទទួលស្គាល់ទេ ខ្លួនសុំទាមទារការខ្វាតបង់ពេលវេលាបាត់បង់ អាជីពជាច្រើនឆ្នាំ ។

បានស្តាប់ចម្លើយរបស់ឈ្មោះសជ នាពេលសវនាការថា : ពួកខ្លួនបានរៃលុយគ្នា ធ្វើអាជីវកម្ម ដោយបង់ឱ្យរដ្ឋជារៀងរាល់ខែ ។ លោកហួត វ៉ាន់ហាន បានកំណត់ឱ្យតែលោកទព និងចាត់ អាត អារឈើ តែរបស់លោកប៉ុណ្ណោះ ។ ក្រោយមកម៉ាស៊ីនខូច លោកក៏បានទិញសំភារៈ មកដាក់ដោយក្នុង១ខែ ទូទាត់ម្តង ដោយពុំឱ្យលោកទព និងចអ ដឹងទេ លុះធ្វើយូរៗទៅកម្មករកបាយស៊ីផង ពេលនោះលោកក៏ឆ្លៀតឱ

កាសយកម៉ាស៊ីននេះចេញមុខ ដោយមិនបានសួរនាំអ្វីទាំងអស់ ។ របស់របរទេព និងចាត់ អាត មានសំភារៈចំនួន៣៦មុខ តែឥឡូវបានបាត់អស់ហើយ ហើយបងខ្លួនបានយកលុយខ្លួនទៅធ្វើរោងម៉ាស៊ីន តែខ្លួនមិនបានទៅចូលរួមទេ ដោយខ្លួន រវល់ទៅធ្វើការតាមខេត្ត លុះត្រឡប់មកវិញ ខ្លួនទារលុយចំណេញ គាត់ថាគ្មានលុយ ព្រោះហួត វ៉ាន់ហាន បានយកអស់ហើយ ខ្លួនឲ្យគាត់រត់ច្បាប់ មិនមែនប្រគល់រោងម៉ាស៊ីនឱ្យទេ ហើយចំពោះ ជុំវិញបញ្ហាលិខិតស្នាមនេះ ឈ្មោះទេព និងចអ មិនបានដឹងរឿងអ្វីទាំងអស់ ដោយមិនបានទុកជាឯកសារឱ្យសាម៉ីខ្លួនទេ ស្រាប់តែពេលប្តឹងទើបគាត់បង្ហាញឯកសារត្រង់នេះ ហើយទើបពួកខ្លួនប្តឹងបដិសេធសំណុំរឿងរបស់តុលាការ ។

បានស្តាប់សេចក្តីសន្និដ្ឋានរបស់លោកពវស ជាមេធាវីការពារឱ្យម្ចាស់បណ្តឹងសាទុក្ខ បានលើកឡើងថា: នៅឆ្នាំ១៩៨៧ កូនក្តីខ្លួនបានបង្កើតរោងម៉ាស៊ីន លុះដល់ឆ្នាំ១៩៩០ កូនក្តីខ្លួនបានខ្ចីលុយលោកហួត វ៉ាន់ហាន តែមិនបានផ្ទេរកម្មសិទ្ធិរោងម៉ាស៊ីនឱ្យទេ ។ ចំពោះអង្គច្បាប់វិញ របស់តុលាការកំពូល បានបដិសេធសាលដីកាសាលាឧទ្ធរណ៍ ហើយសាលាឧទ្ធរណ៍ ក៏បានកាត់សេចក្តីតាមអំណាចតុលាការកំពូលហើយ ហើយសាលាឧទ្ធរណ៍សម្រេចតម្កល់សាលក្រមរបស់តុលាការខេត្តកំពង់ឆ្នាំងដែរ ។

- ក្រោយពីបានស្តាប់របាយការណ៍របស់ចៅក្រមរបាយការណ៍

- ក្រោយពីបានស្តាប់សេចក្តីសន្និដ្ឋានរបស់តំណាងមហាអយ្យការ

- ក្រោយពីបានស្តាប់ចម្លើយរបស់គូភាគី និងសេចក្តីសន្និដ្ឋានការពាររបស់មេធាវីដើមចេទ .

- ក្រោយពីបានពិភាក្សាត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ហើយ

តុលាការកំពូល

- យល់ឃើញថា បណ្តឹងសាទុក្ខលេខ ៥៥៦ ចុះថ្ងៃទី២០-១២-១៩៩៩ របស់លោកហួត វ៉ាន់ហាន ធ្វើឡើងក្នុងកំណត់ច្បាប់ តុលាការកំពូលអាចលើករឿងនេះ មកជំនុំជំរះបានតាមមាត្រា១៤ នៃច្បាប់ស្តីពីការចាត់តាំង និងសកម្មភាពរបស់សាលាជំរះក្តី និងតាមមាត្រា២២៦ នៃច្បាប់ស្តីពី នីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌដែលមានអានុភាពអនុវត្តក្នុងរឿងរដ្ឋប្បវេណីផងដែរ ។

- យល់ឃើញថា ការដែលសាលាឧទ្ធរណ៍សម្រេចតម្កល់សាលក្រមរដ្ឋប្បវេណីលេខ៥២ ចុះថ្ងៃទី២៣-០៨-១៩៩៥ របស់តុលាការខេត្តកំពង់ឆ្នាំង ទុកជាបានការពេញទាំងមូលនោះជាការភ័ន្តច្រឡំ ពីព្រោះសាលក្រមនេះ ត្រូវបានសាលាឧទ្ធរណ៍ និងតុលាការកំពូលតម្កល់ទុកជាបានការហើយ លើកលែងតែចំណុចទី២ ត្រង់ឃ្លា លើកលែងតែចំណុចទី៤នៃសាលក្រមនេះ ដែលត្រូវលើក ចោល ឯចំណុចទី៣នៃសាលក្រមនេះ ត្រូវកែប្រែដូចតទៅ : សម្រេចឱ្យឈ្មោះទេព ចអ សជ សងប្រាក់ចំនួន០៦តម្លឹង ០២ជី ០៥ហ៊ុន ០៧លី ទៅឈ្មោះហួត វ៉ាន់ហាន ។ ដែល តុលាការកំពូលបានទុកជាមោឃៈ និងបង្វិលឱ្យសាលា

ឧទ្ធរណ៍ជំនុំជំរះជាថ្មីឡើងវិញ ។ ដូច្នេះសាលាឧទ្ធរណ៍ពុំមានសមត្ថកិច្ចលើកយកសាលក្រមដែលចូលជាស្ថាពររួចហើយ មកសម្រេចជាថ្មីម្តងទៀតទេគឺត្រូវតែជំនុំជំរះលើចំណុច ដែលតុលាការកំពូលបង្វិលឱ្យជំនុំជំរះជាថ្មីឡើងវិញប៉ុណ្ណោះ ។

- យល់ឃើញថា តាមពាក្យបណ្តឹងសាទុក្ខ ចុះថ្ងៃទី១២-០៨-១៩៩៧ ដើមចោទបានប្តឹងសាទុក្ខត្រង់ចំណុចទី៤ ដែលសាលាឧទ្ធរណ៍បានលើកចោលពីសាលក្រមរបស់តុលាការខេត្តកំពង់ឆ្នាំងដែរ ប៉ុន្តែពេលដែលសាមីខ្លួនមកប្តឹងសាទុក្ខផ្ទាល់ និងផ្តិតមេដៃលើសេចក្តីសុំប្តឹងសាទុក្ខលេខ៣៧២ ចុះថ្ងៃទី០៦-១០-១៩៩៧ ដើមចោទប្តឹងសាទុក្ខតែលើត្រង់ចំណុចឱ្យខ្លួនសងទៅហួតវ៉ាន់ហាន ប៉ុណ្ណោះពុំបានប្តឹងសាទុក្ខត្រង់ចំណុចលើកលែងមិនឱ្យឈ្មោះហួត វ៉ាន់ហាន សងខ្លួនទេ ។ ដូច្នេះ តុលាការកំពូលគប្បីយកតាមចំណុចដែលចែងក្នុងសេចក្តីសុំប្តឹងសាទុក្ខផ្ទាល់ ។

- យល់ឃើញថា តាមកិច្ចសន្យាស្តីពីការផ្ទេរប្រគល់ឈ្មោះកាន់កាប់រោងម៉ាស៊ីនចុះថ្ងៃទី០១-០៣-១៩៩១ និងតាមលិខិតកិច្ចសន្យាចុះថ្ងៃទី០២-០៧-១៩៩១ ដើមចោទបានប្រគល់រោងម៉ាស៊ីន អាឈើនេះ ផ្តាច់ឱ្យទៅចុងចម្លើយជាកម្មសិទ្ធិហើយ ហើយពុំមានកិច្ចសន្យាណាថា ចុងចម្លើយបានជួលរោងម៉ាស៊ីននេះពីដើមចោទទេ ដូច្នេះចុងចម្លើយពុំមានជាប់កាតព្វកិច្ចអ្វីត្រូវសងទៅដើមចោទទេ ម៉្យាងទៀត ក៏ពុំមានភស្តុតាងណាថាចុងចម្លើយបានបំភ័ន្តដើមចោទឲ្យផ្តិតមេដៃលើកិច្ចសន្យាទាំងពីរខាងលើនេះទេ ។

- យល់ឃើញថា សាលដីការដ្ឋប្បវេណីលេខ៨៣៤ ចុះថ្ងៃទី១២-០៨-១៩៩៧ របស់សាលាឧទ្ធរណ៍ដែលបានចូលជាស្ថាពរនោះ លោកហួត វ៉ាន់ហាន ពុំបានប្តឹងសាទុក្ខទេ ។ ដូច្នេះ តុលាការកំពូលពុំមានសមត្ថកិច្ចពិនិត្យអំពីដីទីតាំងរោងម៉ាស៊ីនអាឈើទេ ។

- យល់ឃើញថា តាមសាលដីការដ្ឋប្បវេណីលេខ៨៣៤ ចុះថ្ងៃទី១២-០៨-១៩៩៧ របស់សាលាឧទ្ធរណ៍ បានសម្រេចលើកចំណុចទី៤ នៃសាលក្រមរដ្ឋប្បវេណីលេខ៥២ ចុះថ្ងៃទី២៣-០៨-១៩៩៥ របស់តុលាការខេត្តកំពង់ឆ្នាំងចោលហើយ ប៉ុន្តែដើមចោទពុំបានប្តឹងសាទុក្ខពីចំណុចនេះទេ។ ដើមចោទប្តឹងសាទុក្ខតែលើចំណុចសងប្រាក់៦តម្លឹង០២ជី ០៥ហ៊ុន ០៧លី ឱ្យឈ្មោះហួត វ៉ាន់ហាន ប៉ុណ្ណោះ ដូច្នេះ បណ្តឹងសាទុក្ខលើកទី២ របស់លោកហួត វ៉ាន់ហាន នៅពេលនេះតុលាការ កំពូលមានសមត្ថកិច្ចជំនុំជំរះតែលើចំនួនទឹកប្រាក់ ដែលចុងចម្លើយត្រូវសងទៅដើមចោទប៉ុណ្ណោះ ចំណុចក្រៅពីនេះតុលាការកំពូលពុំមានសមត្ថកិច្ចជំនុំជំរះទេ ។

-យល់ឃើញថា មានភស្តុតាងគ្រប់គ្រាន់បញ្ជាក់ថា ដើមចោទពិតជាបានខ្ចីប្រាក់ពីចុង ចម្លើយចំនួន៨២ ម៉ឺនរៀលប្រាកដមែន ដូច្នេះតុលាការកំពូល គប្បីសម្រេចឱ្យដើមចោទសងទៅចុង ចម្លើយនូវប្រាក់ដើមនោះនិងការប្រាក់៥%ក្នុង១ឆ្នាំ គិតពីថ្ងៃទី០៩-០៧-១៩៩២ រហូតដល់ថ្ងៃសងគ្រប់។

- យល់ឃើញថា សាលដីការដ្ឋប្បវេណីលេខ៧៨៩ ចុះថ្ងៃទី២៨-១០-១៩៩៩ របស់សាលាឧទ្ធរណ៍ ដែលបានសម្រេចសេចក្តីមកនេះ មានការខុសឆ្គងទាំងទម្រង់ ទាំងគតិច្បាប់ ។

ហេតុដូច្នេះ

វិនិច្ឆ័យសេចក្តី ចំពោះមុខគូក្តី

១-ទទួលបណ្តឹងសាទុក្ខលេខ៥៥៦ ចុះថ្ងៃទី២០-១២-១៩៩៩ របស់លោកហួត វ៉ាន់ហាន ទុកជាត្រឹមត្រូវតាមទម្រង់ និងគតិច្បាប់ ។

២-ទុកជាមោឃៈសាលដីការដ្ឋប្បវេណីលេខ៧៨៩ ចុះថ្ងៃទី២៨-១០-១៩៩៩ របស់សាលាឧទ្ធរណ៍ទាំងមូល ។

៣-សម្រេចឱ្យលោកទព លោកចអ លោកសជ សងប្រាក់៨២០.០០០ រៀល និងការប្រាក់៥% ក្នុង១ឆ្នាំ គិតពីថ្ងៃទី០៩-០៧-១៩៩២ រហូតដល់ថ្ងៃសងគ្រប់ទៅចុងចម្លើយ។

៤-រឹបអូសប្រាក់ប្រដាប់ក្តី ចំនួន១៩.០០០៛ ដែលលោកហួត វ៉ាន់ហាន បានបង់គឺ :

-ពន្ធចុះបញ្ជីក្តី និងពន្ធហ្នឹងចំនួន៤.០០០៛ ប៉ុន្តែប្រាក់នេះត្រូវកាត់ចំនួន៨០០៛ សម្រាប់ជារង្វាន់ក្រឡាបញ្ជីកាន់ហិបប្រាក់

-ចំណាយលើការប្រគល់ដីកាកោះចំនួន១៥០០៛. ហើយតម្រូវឱ្យដើមចោទសងប្រាក់១៥.០០០៛ នេះទៅចុងចម្លើយវិញ ។

បង្គាប់ឱ្យដើមចោទបង់ពន្ធសមាមាត្រ១% លើប្រាក់ដែលត្រូវសងទៅចុងចម្លើយ ។

៥-សាលដីកានេះ ប្រកាសនាសវនាការជាសាធារណៈនៅថ្ងៃទី០៥ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០០៤ ។